

ХИТРУША ЛИСАНА.

(Приказка отъ
Мария Вериго).

Есень. Листетѣ на дървесата бѣха пожълтѣли и окапали.

Прѣзъ гората тичаше лисана и що да види — прѣдъ нея бавно се движеше една купчинка окапали листа. Лисана знаеше, че шумкитѣ нѣматъ крака. Тя рѣши да се притаи и разбере, кой движи тѣзи листа.

Слѣдъ малко почна внимателно да дебне. А купчинката шумки въ това врѣме се спрѣ. Това нѣщо още повече почуди лисицата. Тя се приближи и съ кракъ силно удари зашуменото чудовище.

— Ай, ай, ай! изписка лисана и почна да ближи окървавения си кракъ. — Охъ, какъ силно се убодохъ! . . .

Сега чакъ тя можа да съгледа, че това било ежъ. Дояло ѝ се ежово месце.

— Защо си се тъй чудно прѣмѣнилъ, братко ежо? Или искашъ да плашишъ дѣ кого срѣщнешъ? проговори лисицата.

Ежътъ нищо не ѝ отговори. Той знаеше, че шомъ покаже носъ, лисана ще го сграбчи.

— Е, отговаряй де! У, у, простакъ! изкрѣщъ му тя и го ритна съ кракъ. — О, охъ! пакъ ме порѣза! изпищѣ лисицата.